

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra DE FREMMEDE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511714048/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

slap, da han saa ubelejlighet blev forstyrret — Og da det behagelige Veyrligt kort derefter forførte de fleeste af de tilstedeværende unge Mennsker, til at foreslaae en Spadseere Tour, var han den første, som løb hen til Herr Schliker, og meget venlig spurgte ham, om han ikke vilde følge med. —

Min Moder, der ventelig ligesaagod som jeg, kunde see paa den unge Schlikers Øyne, at han gjerne vilde med, endskjønt han undskyldte sig derfor, havde den Godhed for ham, saagod som at nøde ham dertil og saaledes at hjælpe ham udaf sin Forlegenhed — Da de var borte, havde vi god Leylighed til at gjøre vore Anmærkninger over dem — Mankan let gjette, til hvis Fordeel disse udfaldt; thi saa god Lyst, som to eller tre Kjøbmænd der var blevne tilbage hos os, yttrede saavit som mueligt, at undskyldte den unge Frankhuysen, saa bar de dog alt for stor Ærbødighed for min og deres Mødre, til at sige dem imod med Paastaaelighed — Og det er ikke at tvivle paa, at den blotte Høflighed let skulde have bevæget dem til at opoffre et ungt Menniske, der intet kom dem ved; og hvis Opførsel desuden ikke kunde forhverve ham nogens Høiyagtelse, om den og var undskyldelig — Af samme Aarsager, tog jeg mig meget nøye i Agt for at lade mig mærke med den mindste Mis-|| tanke til den Schlikers Ærlighed, hvoraf de Gamle var saa indtagne, uagtet jeg troede, at have meer, end en Grund dertil — Vi blev følgelig let enige om, at denne sidste var det haabefuldeste unge Menniske, og at den anden var det modsatte deraf —

Imidlertid kom vor Ungdom tilbage, og vi kunde let see, paa den Heede, hvormed de hvidskede til hinanden, at der havde tildraget sig noget nyt — Da nogle af os loed sig mærke med Begjærighed efter at vide det, paatog Herr Schliker sig strax at fortælle Sagens heele Sammenhæng — Det er intet videre, sagde han, end en nye Trætte imellem

Herr Frankhuysen og mig — Men dertil er jeg da saa vant — Imidlertid, maae jeg dennegang takke den unge Herr van Sachtleven for, at han ikke mærpnyggede mig mit paa Gaden, som han vel før har gjort — og det af ingen anden Aarsag, end fordi jeg i en god og Christelig Hensigt, lastede hans altforstore Ødselhed —

Hunde-Tunge, du skjeldte — raabte Frankhuysen —

Matronerne korsede sig, og sagde at han var en VarUlv, eller i det mindste besat —

Min yngste Syster kunde ikke undlade, at erindre Herr Schliker om, hvorledes han virkelig havde skjeldt sin Ven for en Tyv; og det bekræftede alle de andre —

Nu ja — sagde Herr Schliker, i det han hummede sig op til de Gamle Fruentimmer — kan han dog heller ikke negte, at han jo tit har stjaalet Æbler og Nødder i sine Forældres Have —

Den der kan stjæle det ene, kan og stjæle det andet, sagde en Matrøne —

Man begynder fra det smaae og ender med det store, sagde en anden —

Retfærdige Himmel, at bestjæle sine egne kjødelige Forældre! — raabte den tredie —

Det er at føde Børn op til Gallien, skreg den Fjerde —

Frankhuysen zittrede, og græd — som jeg troer — af Arrigskab —

For nogenledes at skaffe ham Luft, spurgte jeg, hvorledes denne Trætte var begyndt, hvorledes Herr Schliker var faldet paa at skjælde ham, og hvad det var for en Ødselhed, de havde talt om —

Herr Schliker vilde svare, men min yngste Syster, der neppe kunde holde et par Taarer tilbage, som spillede i hendes Øyne, tog Ordet og sagde, at hun best kunde fortælle den heele Sag, da hun var uden derfor — ||

Paa HjemVeyen, sagde hun, mødte os en fattig